

system af denne slags gennemført ensidigt kan ikke undgå at komme til at spille en rolle også for de lande, der indgår i systemet, og dermed har vi jo Grønland og Thule inkl. Danmark placeret præcist i en vigtig rolle.

Endelig vil jeg ikke glemme at nævne, at der også er en forureningstrussel bundet til et system af denne karakter.

Det er altså ikke svært at finde farerne ved det, men det er vigtigt at få debatten og at få den i et åbent lys uden de over- og undertoner af rygmarvsreaktioner, som vi desværre også har oplevet i dag.

Jeg er meget glad for, at regeringen så klart har markeret, at den bygger på dagsordenen fra marts 1987. Jeg synes, det er vigtigt, at man i det videre forløb sikrer sig, at man på europæisk plan forener kræfterne i en samtale om dette projekt med USA. Der er store europæiske og NATO-interesser involveret i dette. Dem må man sørge for at varetage bedst muligt, og endelig synes jeg – det er måske noget, som ikke mindst vores tyske naboer vil interessere sig for – at dette jo gør det helt naturligt nu at få den generelle NATO-debat om den nukleare strategi.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Det passer også med de 5 minutter.

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt starte med at sige tak til udenrigsministeren for en eksorbitant fremlæggelse af det amerikanske synspunkt på NMD. Faktisk kunne amerikanerne vel ikke have fremstillet deres synspunkter mere klart, mere udtømmende og mere loyalt, end udenrigsministeren gjorde i sin besvarelse, og det skal han have tak for, for det er selvfølgelig vigtigt for os at kende de amerikanske synspunkter helt til bunds. Det eneste, jeg sådan set mangler, i stil med andre ordførere, er: Hvad mener den danske regering egentlig?

Nuvel, vi fik at vide, at regeringen fortsat ønsker, at »Thuleradarens anvendelse ikke er i strid med gældende internationale aftaler«, og det er jo bestemt betryggende, at regeringen ikke ligefrem ønsker, at Danmark skal medvirke til at bryde internationale aftaler.

Vi fik også at vide i udenrigsministerens besvarelse, at regeringen fortsat vil rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn i sagen. Det synes vi også er meget klogt, måske især i den-

ne tid og måske ikke mindst af hensyn til regeringen selv.

Men hvad mener regeringen om selve sagen, om opstillingen af det amerikanske missilsystem, som i sidste ende skal kunne, som det hedder, imødegå mange meget avancerede sprænghoveder? Er det et internt amerikansk anliggende, som ikke vil få konsekvenser for den øvrige verden, eller vil opstillingen få omfattende konsekvenser for stabilitet og sikkerhed i hele verden? Og i så fald: Vil det få en positiv konsekvens, eller vil det få en negativ konsekvens? Hvad mener regeringen? Problemet er, at vi ikke bare har fået antydningen af et svar på de her spørgsmål.

Efter Enhedslistens opfattelse vil udviklingen og opstillingen af NMD få alvorlige negative konsekvenser for sikkerheden så vel militært som socialt.

I årtier har vi fået tudet ørerne fulde om terrorbalancens velsignelser: Freden blev ikke sikret gennem fred, freden blev sikret gennem truslen om udslettelse! Det var denne logik, der førte til, at det blev set som et stort fremskridt for civilisationen, at der ikke alene var atomvåben nok til at udslette alt levende liv på jorden én eller to gange, men utallige gange.

I dag oplever vi et begyndende attentat på terrorbalancen: USA vil ikke længere være med, ikke på den måde, at det vil afskaffe terrorbalancen ved at afskaffe terroren, men ved at begynde at afskaffe balancen. Det er jo ikke tilfældigt og formentlig ikke et udtryk for en speciel ondskab hos USA; det er udtryk for, at verden har udviklet sig på en måde, hvor USA er den centrale stormagt, den eneste stormagt, og har muligheden for at diktere andre lande. USA har mulighed for at blande sig i andres anliggender, USA vil have mulighed for at true andre lande, angribe andre lande, intervenere i andre lande, og man ønsker at gøre det på en sådan måde, at man ikke risikerer et gensvar.

Vi synes, at det enkelte og meget grundlæggende spørgsmål, som der skal tages stilling til, er, om et land får den mulighed, og vi vil godt lade være med at diskutere, at det er USA, der får den mulighed, for vi er ikke specielt interesserede i at gøre det til en diskussion om USA. Vi ville også være interesserede, hvis f.eks. Rusland havde den mulighed, hvis Rusland havde mulighed for at opbygge et missilforsvar, der gjorde, at det kunne angribe andre lande uden risiko for selv at blive angrebet eller få konsekvenser af disse angreb. Jeg ville meget